

Komentář k evangelium 23. neděle v mezidobí

Evangelium této neděle obsahuje tři Ježíšovy výroky, které se týkají některých důležitých aspektů budoucího života Církve: (1) bratrské napomenutí mezi věřícími, (2) moc svazovat a rozvazovat svěřená apoštolům a jejich nástupcům a (3) účinnost společné modlitby.

10.09.2023

Ježíšovo poselství nečiní lidi bezchybnými; žádá však, aby se navzájem milovali bez ohledu na své chyby a omyly. Jasným projevem této lásky je vzájemná pomoc prostřednictvím odpuštění a napomenutí. Tímto prvním ponaučením Ježíš vyzývá každého člověka, aby žil v roli milosrdného soudce, který s pochopením jedná s těmi, kdo ho urazili nebo v něčem pochybili. Proto „praxe bratrského napomenutí – která má svůj původ v evangeliu, je důkazem nadpřirozené lásky a důvěry,“ řekl svatý Josemaría. „Poděkuj za ně v okamžiku, kdy je přijímáš, a nepřestávej ho uplatňovat u lidí, se kterými žiješ.“¹ Bratrské napomenutí také předchází, jak zdůrazňuje papež František, „oné hořkosti srdce, která přináší hněv a zášť a která nás vede k urážkám a útokům. Je velmi ošklivé, když z úst křesťana zazní urážka nebo agrese. [...] Urážet není křesťanské.“²

O bratrském napomenutí, které je skutečným aktem šlechtnosti a přátelství, hovořilo několik církevních otců, kteří z Ježíšových slov vyvodili praktické důsledky. Například svatý Augustin nabádal své věřící takto: „Musíme tedy svého bratra napomínat z lásky; ne s touhou mu ublížit, ale s láskyplným úmyslem dosáhnout jeho nápravy. Budeme-li tak činit, splníme toto přikázání velmi dobře.“³

Pokud jde o druhý Ježíšův výrok (v. 18), Katechismus katolické církve vysvětluje, že „slova svazovat a rozvazovat znamenají: ten, kterého vy vyloučíte ze svého společenství, bude vyloučen ze společenství s Bohem; ten, koho znovu přijmete do svého společenství, toho přijme do svého společenství také Bůh. Smíření s Církví je neodlučitelné od smíření s Bohem.“ (č. 1445) Poté, co Ježíš hovoří o smíření mezi bratry, uděluje svým apoštolům moc smířit věřící s

Církví. Tato moc se obyčejně projevuje vyznáním hříchů zpovědníkovi, který tuto moc obdržel od biskupa, nástupce apoštolů.

Nakonec Ježíš poukazuje na „další plod lásky ve společenství: svornou modlitbu,“ řekl Benedikt XVI. „[...] Osobní modlitba je nesporně důležitá, ba nezbytná, ale Pán nás ujišťuje o své přítomnosti ve společenství, které – i je-li velmi malé – je jednotné a jednomyslné, protože odráží samotnou skutečnost Trojjediného Boha, dokonalého společenství lásky.“⁴ Když se všichni společně modlíme, nejenže podněcujeme Boha, aby nám dal to, o co prosíme, ale dostává se nám také přítomnosti samotného Boha mezi námi, což je nakonec hlavní dar, o který můžeme a musíme prosit.

Magisterium vysvětluje: „Kristus je stále přítomen ve své Církvi, především v liturgických úkonech. Je

přítomen v mešní oběti jak v osobě sloužícího kněze, neboť ,tentýž nyní přináší oběť skrze službu kněží, který se tenkrát obětoval na kříži‘, tak zejména pod eucharistickými způsoby. Je přítomen svou mocí ve svátostech, takže když někdo křtí, křtí sám Kristus. Je přítomen ve svém slově: to mluví on, když se v církvi předčítá Písmo svaté. I tehdy je přítomen, když se církev modlí a zpívá, jak to slíbil: ,Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich‘.“⁵

1 Svatý Josemaría, Výheň, č. 566.
([link](#))

2 Papež František, Anděl Páně, 7. září 2014.

3 Svatý Augustin, Kázání 82.

4 Benedikt XVI, Anděl Páně, 4. září 2011. ([link](#))

5 Druhý vatikánský koncil,
Konstituce Sacrosanctum Concilium,
č. 7. (link)

Pablo M. Edo

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
komentar-k-evangeliu-23-nedele-v-
mezydobi/](https://opusdei.org/cs-cz/article/komentar-k-evangeliu-23-nedele-v-mezidobi/) (13.02.2026)